

209. Obeť svoju veľkonočnú

1. O - beť svo - ju veľ - ko - noč - nú o - sla - vuj - me, kres - ta - nia,
2. Ov - ce na - šiel už Ba - rá - nok, nás, o - več - ky stra - te - né;
3. Sú - boj div - ný vied - li spo - lu ži - vot i smrť u - krut - ná:
4. Po - vedz - že nám, ó, Má - ri - a, čos' vi - de - la na ces - te?

1. Pán za nás dal krv ne - vin - nú, chváľ - me ho bez pre - sta - nia!
2. zmie - ril nás so svo - jím Ot - com, hrie - chy nám sú zhla - de - né.
3. Pán ži - vo - ta mrie i vstá - va, smrť nás už viac ne - sput - ná.
4. Hrob som zre - la o - slá - ve - ný, ka - meň ne - bol na mies - te.

5. Videla som svedkov z neba, na kameni sedeli,
plachtu, v ktorej Pán bol v hrobe, skladali už anjeli.

6. Vstal Pán Kristus, nádej moja! Čuj a plesaj, ó, svete!
Náhlite do Galiley, tam ho aj vy uzriete.

7. Vieme, že Pán z mŕtvych už vstal, Kristus náš: Aleluja!
Milostivý buď, Kráľ Kristus: - Sláva ti, aleluja!